

Firma») a jedině tímto poukazem na českost firmy Baťovy popuzují se koupěchtiví k jejímu bojkotu. Zmateční stížnost není odůvodněna ani, domnívají se, že pojem »jiných nepřátelských činů« použitý v § 14 č. 4 zák. na ochr. rep. ve spojení s pojmem »násilností« předpokládá svévoli nejhrubšího druhu proti jednotlivci, která se projevuje brachiálním násilím a omezováním nebo hrubým ohrožováním jeho osobní svobody a působením újmy, a shledávají z důvodu toho ve výroku rozsudkovém porušení zákona, pokud se týče nesprávné jeho použití (§ 281 č. 9 a) tr. ř.). Podněcování k násilnostem, spadajícím již pod hledisko §§ 93, 98 písm. a) a b) tr. zák., zakládalo by skutkovou podstatu přečinu podle § 15 č. 2 zák. na ochr. rep., jenž se trestá přísněji. Podle důvodové zprávy k onomu předpisu jakož i podle stálé judikatury nejvyššího jako zrušovacího soudu jest účelem oné trestní normy mírniti boje a třenice národnostní, jazykové, rasové a náboženské, jež zasahují v klidný politický a často též i hospodářský život a vývoj; »nepřátelským činem ve smyslu tom nutno rozuměti každé jednání neb opomenutí, jímž se někomu působí jakákoliv újma, třeba se děla i v mezích právního řádu, kterou by však jinak neutrpěl, kdyby pachatel trestného činu svojí popuzovací činností z důvodů v zákoně vytčených nebyl třetí osoby k ní podnítil. Jest zajisté volno kupujícímu obstarati si svoje potřeby u obchodníků podle své libosti. Pomíjí-li se však určitá firma ne proto, že její zboží jest v poměru k ostatním podmínkám obchodu méněcenné jak tržní cenou, tak jakostí, nýbrž jedině z pohnutek národnostní nevraživosti, jest takový bojkot újmou, kterou trpí podnik ve svém hospodářském vývoji a provozu, nikoli z důvodů své nezdatnosti. Popuzování k takovému bojkotu z pohnutek národnostních, jazykových, rasových nebo náboženských, jest popuzováním k nepřátelskému činu ve smyslu § 14 č. 4 zák. na ochr. rep. (srov. rozh. n. s. č. 2382, 2528, 2562, 2798).

Zmateční stížnost provádí též zmatek podle § 281 č. 10 tr. ř., míníc, že čin obžalovaných lze posuzovati jen s hlediska ustanovení zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, č. 111 sb. z. a n. Pokud uvádí § 10 tohoto zákona, nelze vůbec k němu přihlížeti, ježto norma ta týká se ochrany soukromoprávní, nikoli trestní; § 25 zák. č. 111/1927 sb. z. a n. předpokládá naprosto jiná skutková zjištění (úmysl oklamati, vědomí nepravdivosti údajů), než která, formálními zmatky nedotčená, jsou podkladem rozsudkovému výroku. Tato zjištění naplňují jak po stránce objektivní tak i subjektivní skutkovou podstatu přečinu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými. Stěžovatelé nemohou se již domáhati případného odsouzení pro přečin podle § 14 č. 2 zák. na ochranu rep., ježto tento je přísněji trestán než přečin podle § 14 č. 4, jímž byli uznáni vinnými. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti jako neodůvodněnou a jako neprovedenou po zákonu.

Čís. 3473.

Včasnost opovědi zmateční stížnosti jest posuzovati podle toho, kdy podání došlo k nalézacímu soudu.

Třídenní lhůta §§ 427 a 284 tr. ř. nemůže býti podle prvního odst. § 6 tr. ř. prodloužena, a to ani opomenutím osob, jimž přináleželo vypravit opověď zmateční stížnosti (ředitelství trestnice, u něhož ohlásil obžalovaný závčas do protokolu zmateční stížnost).

(Rozh. ze dne 3. května 1929, Zm II 113/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného proti usnesení krajského soudu trestního v Brně ze dne 27. března 1929, jímž byla opověď zmateční stížnosti obžalovaného odmítnuta jako opožděná.

Důvody:

Proti usnesení krajského soudu trestního v Brně ze dne 27. března 1929, kterým byla opověď zmateční stížnosti podaná obžalovaným odmítnuta jako opožděná, ohlásil obžalovaný za včas stížnost, která není oprávněna. Stěžovatel namítá, že mu byl rozsudek krajského soudu trestního v Brně doručen dne 14. března 1929, že proti němu ohlásil dne 16. března 1929 u ředitelství trestnice pro muže v Plzni, kde si odpykává trest, do protokolu zmateční stížnost, tedy závčas v třídenní lhůtě, počínajíc od doručení rozsudku, ve smyslu §§ 427 a 284 tr. ř., a že není jeho vinou, když se zmateční stížnost někde úřední cestou zdržela. Ohlášení zmateční stížnosti přišlo podle podacího záznamu dne 22. března 1929 krajskému trestnímu soudu v Brně a bylo podle poštovního razítka podáno dne 21. března 1929 na poštu. Včasnost opovědi zmateční stížnosti jest posuzovati podle toho, kdy podání došlo k nalézacímu soudu. Třídenní lhůta §§ 427 a 284 tr. ř. nemůže býti podle prvního odst. § 6 tr. ř. prodloužena, zejména ne opomenutím osob, jimž přináleželo vypravit opověď zmateční stížnosti, při čemž se ovšem podle třetího odst. § 6 tr. ř. doba, kdy podání bylo poštou dopravováno, do lhůty nezapočítá. Poněvadž opověď zmateční stížnosti byla podle poštovního razítka dána na poštu až 21. března, tedy sedmého dne po doručení rozsudku, odpovídá zamítající usnesení krajského soudu trestního v Brně jak skutkovému stavu ze spisů vyplývajícimu, tak i zákonu. Stížnost byla proto jako bezdůvodná zamítnuta.

Čís. 3474.

První podmínku beztrestnosti ve smyslu § 4 tisk. nov. (důkaz okolností, pro které tvrzení mohlo býti považováno důvodně za pravdivé) jakož i subjektivní stránku druhé podmínky (zřejmý úmysl chrániti především veřejný zájem) posuzuje po stránce skutkové podle §§ 258, 288 čis. 3 tr. ř. soud nalézací; otázka, zda šlo o veřejný zájem, podléhá jakožto otázka právní posouzení také zrušovacím soudem.

Chráněním veřejného zájmu ve smyslu § 4 tisk. nov. jest i kárání činů (jimiž jest onen zájem dotčen) jednotlivce, který není veřejně činným.